

Hárman egy tökéletes párból

Részletek egy forgatókönyvből

szereplők:

Jake (Dzsék)

Linda

Krisztina

1. Kép

Mintha lepedőt hasítanának ketté, olyan a hang, amibe zenefoszlányok, keverednek. Egy vaságy részlete villan fel a sötétben, a vaságyon egy férfi hánykolódik, félhosszú csatakos hajának tövében veritékcseppek. Agonizál. A fel-felvillanó fények egy vaku ismétlődő villanásait lassan homály váltja fel. Az ágyban fekvő férfi levegő után kapkod és, egy érthetetlen nevet suttog. Egyik keze a vaságy peremébe kapaszkodik, a másikkal a szemét próbálja eltakarni, mintha ez a derengés is zavarná. Reszkető tenyere eltakarja, csak az ujjak között kiszivárgó nedvesség árulkodik valamiről, nem tudni veriték vagy könnyek. A homályból két nőalak képe bontakozik ki. Az egyik a rövidre nyírt hajú, a férfihoz lép.

- Kérsz inni?
- Nem. Nyögi félig-meddig artikulálatlan.
- De adj mégis! Igen, igen, egy keveset!
- Vigyázz, ne öntsd le magad! - Bár a férfi reszkető keze néhány cseppet az ágyneműre lötytyint.
- Várj, hozok szívószálat.

Hátratekint, ahol fonott karosszékekben egy másik nő görnyedten maga elé mered, arcát hosszú haja teljesen befedi. Egyik kezével a lelógó tincseket csavargatja, néha kitépked belőle néhány szálat.

- Nem segítenél? Kiált rá kicsit indulatosan az előbbi, idegességét alig leplezve.
- Nem tudok. Lebbenti meg a haját, arcát még mindig a föld felé fordítja, válla felhúzva.
- Mit tudsz te! Mond, tudsz egyáltalán valamit? Emeli fel hangját a rövid hajú.
- Vagy csak részt veszél benne?

A rövid hajú nő ingerülten legyint, kilép az ajtón, kintről vakító fény hasít be, míg dörrenve becsapódik az ajtó, és újra homály és sötétbe hajló derengés marad. A tárgyak körvonalai alig látszanak. Valami régimódi szekrényféle, ruhafogas esernyővel, polcok, egymásra dőlt könyvekkel, folyóiratokkal. A karosszékből váratlan felpattan a másik nő, haját megrázva a férfi ágyára borul, térdei lecsúsznak. A zenének vége szakad, csak lélegzeteket hallani, azonos ritmusban.

- Vigyázz! - Suttogja a férfi. Hangja töredezett, de mégis gyöngédéggel teli.

- Fáj. Lágyan a hajjal teljesen elfedett nőt akarja kicsit arrébb mozdítani. De a nő nem enged.
- Nekem is fáj! Tör fel a belőle egy kissé síró hang. A férfi reszkető keze végigsimítja.
- Ne fájjon, nem akarom!

A zene folytatódik, látomásszerű képeket idéz, egy viharos elhagyott kikötőt, a mólónál rozsdás hajótest himbálózik, a parton kopasz fa hajlong a szürkülő horizontra. Végül megint a szoba, ketten látszanak, az ágyra borult nő, és a fekvő férfi.

2. kép

Fűvel benőtt, elhanyagolt terület, a távolban a szürkés víztükrön táncol az augusztusi napfény. Egy kasza pengéje a gyomot hasítja. A penge a talajba fúródik, nem gyakorlott kéz tarthatja. Nagy nehezen kirángatja a beszorult kaszapengét, másik kezével letörli veritékes homlokát ez a meghatározhatatlan korú, barna hajú férfi, fejét csóválva.

- A fenébe, ügyetlen barom! Morogja magának
- Te...! Rikácsol gúnyal egy magas, rosszarú, hatvan év körüli hím. A háttérben összevisszaépített bungalók
- Nem azt mondtad zalai vagy, nem tanított meg apád kaszálni!
- Odalép egy pocakos, alacsonyabb, de a kaszálóval hasonló korú férfi, Papa.
- Így kell, figyeld csak a mozdulatot! Megveregeti a vállát, visszaadja a kaszát.

3. kép

Különböző idősikok, áttünésekkel, mégis mintha ugyanaz lenne a helyszín.

Első idősik: (1940-es évek)

Nemes arcvonású úr - Jake nagyapja - szürke rabruhában vasrudakat emel, a vállára. Udvari segédmunka. Egy mondat hallatszik mögüle: - Maga sem ezt csinálhatta, nem is oly rég! - Az úr arcizma sem rándul, nem fordul meg, homlokán kicsiny lőtt seb nyoma.

Belső monológ:

- Milliók készek arra, mintegy varázslat hatása alatt, hogy engedjék magukat megnyerni, megtermékenyíteni, sőt azt is, hogy erőszakot is kövessenek el rajtuk, s minél többet kíván tőlük az új ige hirdetője, s mindent ígérő, annál inkább megadják magukat. Ami tegnap még legfőbb gyönyörük a szabadságuk volt, azt az o kedvéért szívesen eldobják, hogy minden ellenállás nélkül vezetessék magukat; ily módon a régi tacitusi szolgaságba bedőlni ismét és ismét beteljesedik, hogy a szolidaritás tüzes kábulatában a népek önként vetik magukat a szolgaságba, és még dicsőítik is a korbácsot, amellyel ütik őket.

Második idősik (1980-as évek vége)

Egy fiatalember, Jake szemeteszsákokat hajít egy kézikocsira, a bálázóba tart, ahol munkaruhás, kreol bőrű, köpcös férfi fogadja. A köpcös éppen reggelizik, tele a szája. Bicskájával mutatja, hova szórja Jake a szemetet. A neonnal világított teremben összepréselt hulladéktömbök.

Harmadik idősík (a jelen)

Egy targonca emelőlapja billen a toronymagasságú ládák közé. A ládákon idegen feliratok angol nyelven. A térségen keresztülvág egy leolvasó kézi-komputerbe számokat gépelő hosszú hajú lány, Linda arcát elfordítva, mintha el akarná kapni a figyelő kamera elől a tekintetét, szinte rohan. A közeli épület tetejéről egy bagoly röppen fel. Majd a biztonsági szoba monitorjain látni mindezt felülről.

4. kép

Lakótelepi szoba nyár közepe, késő este. A félig nyitott ablak egy néma kertváros utcájára néz. Néha berepül egy-egy éjjeli pillangó. Krisztina és Linda fotelben ülnek, a padlón félig üveg félig üres Bourbon, Az asztalon egy pazar vacsora romjai, és egy palack bontatlan pezsgő. Linda Jake-t nézi, tekintete különös, álomittas. Néha Jake-re vet egy pillantást, aztán lesüti szemét, zavar tükröződik arcán. Jake féloldalt dőlve a szőnyegen fekszik, nagyot húz az üvegből, Lindára tekint. Kriszta elmosolyodik, rövidre nyírt hajába túr, poharát szájához emeli, majd visszateszi az asztalra, rágyújt, mélyet szív belőle, hátradől, és lassan kiereszti, a füst lomhán szétterül. Jake gyöngéden megérinti Linda lábfejét, egymásra néznek.

- Ne csináljátok már ezt! Olyan gyerekes. Szólal meg némi iróniával Krisztina.

- Mit ne? Válaszol zavartan Linda.

- A hülye is látja, hogy akarjátok egymást.

Csönd. Jake Lindára néz. Hallgatnak. Krisztina tölt mindkettőjüknek, magának is.

- Vagy csináljuk hármásban. Most! Kicsit elcsuklik a hangja.

Jake átkarolja Linda combjait. Keze feljebb csúszik. Linda megérinti, Jake-re néz.

- Nem, azt nem lehet... Rázza meg hosszú haját bizonytalan.

- Miért nem? Vág közbe Kriszta. - Ne játsszuk meg magunkat.

- Csak. Nem lehet. Majd Jake-re pillant.

Jake felkel a szőnyegről, Lindához lép, átöleli, letérdel elé, belebújik egészen a lány ölébe.

- Gyere, menjünk át a másik szobába. Mondja halkán

- Menjetek csak, én már úgyis fáradt vagyok, sok volt kaja, meg az ital. Éreztétek jól magatok.

Vigyétek a pezsgőt is! A hamutartóban elnyomja a csikket.

Jake az asztalhoz lép kinyitja a pezsgőt, és a kristály poharakba tölti.

- Akkor még egy kortyot azért igyunk: Mindenki egyért, egy mindenkiért!

Koccintanak, a feszültség oldódik. Linda egy hajtásra megissza az italt. Jake is. Krisztina lötyögteti

a pohárban, mosolyogva, apró kortyokban iszik.

- Na, menjetek már! Semmi baj. Komolyan. Szeretlek bennetek.

5. kép

Linda s Jake. Szeretkezés egymásba olvadó képsorai néhol lassítva egy-egy mozdulat. Homályos, alig kivehető ruhátlan testrészek. Hosszú mindent elfedő hajtincsekbe túró férfikéz. Perzsaszőnyeg mintázata felülnézetben, amit egy éjjeli lámpa fénye világít meg. Hasadó vászon hangja. Jake kiszakít egy darabot a lepedőből. A fehér rongydarabkán vérfoltok. Arcához szorítja csókolgatja, és egy dobozkába rejti.

6. kép

Jake 49 éves már elmúlt, de nyugodtan letagadhatott 10 -15 évet, örökölve édesapja adottságát, akit a halálos ágyán látott utoljára, 75 évesen a nagykanizsai kórházban alig látszott ötvenegynéhány évesnél öregebbnek.. Jake magas, kissé hanyag testtartású; különleges arcvonásait sötétzöld szeme tette még feltűnőbbé. Apja fehér hálóingben fogadta, átölelték egymást, igyekezve elnyomni könnyeiket, férfiasan mélyen egymás szemébe néztek14 hosszú éve nem látták egymást. Apa és fia.

- Jákob, Jaki, kisfiam... de jó, hogy eljöttél apádhoz. Tudod, hogy én adtam ezt a nevet neked, anyád mindig is titkolta származását. A bárónó...(harapta el a szót keserűséggel tekintetében)
- Apa szólíts, csak Jake-nek, nekem ez a jól!
- Dzsék! Emlékszel fiam, mikor anyáddal már elváltunk, elvittelek az amerikai követségre, megnézni a Holdra-szállást?
- Hogyne emlékeznék
- Anyád nem örült, ha találkozunk. Ugye?
- Hát apa, te is eltűntél, ha úgy vesszük, nem?
- Dzsék, te nem tudsz semmiről, - még most is őrzöm azt a vérnyomokkal teli levelet, amit írtál nekem. Nem tudtam mit tenni, albérletben laktam, nem emlékszel?
- De. (hosszú csend) Bandi bácsi, jól elintéztet.
- Anyád meg szó nélkül végig nézte, amit az az állat művelt veled. Kellett neki a balatoni nyaraló...meg az öreg nyugdíja
- A mellemen térdelt, leszorított, hogy le tudja vágni a hajam. Nem tudod milyen érzés volt, ahogy a csattogó olló bele-belehasított az ujjaimba....védekezni...a vén, kopasz rohadék!

7. kép

Jake álma: Egy aszfaltozógépből a fekete massa lassan folyik az útra.. Váratlan egy színpad vetített háttérképévé változik. Életnagyságú női bábuk függenek előtte rongybabaként, divatos öltözékekben a zsinórpadlásáról. A bábuk kihívóan erotikusak. A pódiumra karmesteri ruhában, a néma filmek sminkelési stílusában belép a médiasztár, egy pincsikutyával a nyomában. A sztár int a karmesteri pálcával és a bábuk a zsinórokon esetlen, kényszeredett táncba kezdenek. A kutya körberohan néhányszor a színpadon, a vadul ugatva, majd ijedten eliszkol. A háttérképen ömlik a gőzölgő aszfalt, a bábuk ropják a táncot, a médiasztár egyre inkább felveszi mozgásukat, rángatózásukat, a reflektor már csak őt világítja meg. Homlokán veritékcseppek. Az utolsó kép a gőzölgő útfelületet elsimító deszkalap.

8. kép

Kánikula. Jake és Linda a dunai holtágnál, két kerékpár egy fának támasztva mellettük. Linda mobiljával képeket készít, Jake fekete bermudában, ujjatlan pólóban a folyóba veti magát, nagy lendülettel úszik, integet Lindának.

- Egyszer úgyis megtanítalak úszni! Kiáltja Jake, visszatempózik a partig, nem jön ki a vízből.
- Bár a nővéred, Kriszti majdnem belefojtott, amikor azt akartam, hogy ússzon mellettem...
- Ijedtében lenyomta a fejem a víz alá...Ja, akkor mi ketten még nem voltunk együtt...

Kimászik a partra, ruhájából csöpög a víz, a tűző nap gyorsan szárítja. Leégett karját dörzsöli. A lány mellé telepszik, aki a fotókat mutogatja a mobil kijelzőjén. A férfi mosolyog, de szorongás tükröződik szemében.

- Ez nagyon szép! - Bök rá az egyikre, majd Linda szemébe néz.
- Mikor mondd el, hogy szeretjük egymást? Kriszta megért minket, nem zavarja!
- Tudod, hogy nem lehet! - Csukja össze a mobilt Linda, rá sem nézve Jake-re.
- De hát akkor mi lesz velünk? Örökké bujkálni fogunk, megjátszani, hogy csak nálunk laksz, a nővérednél? Ebbe tönkre mehetünk! Mind a hárman! Megérted! Az utcán nem foghatom meg a kezed, amikor eléd megyek, nem adhatok puszit, nem ölelhetlek meg, mert mit szólnának a kollégáid... Barátaim előtt sem mutathatom ki...
- Igen. Megvetnének, hogy a nővérem párját szedtem el.
- Ez örület. És otthon miért, legalább otthon megmondhatnád...!
- Kitagadnának, soha többé nem mehetnék haza.

Jake-nek ökölbe szorul a keze, felkel, egy rozsdás vödörbe rüg. A holtág víztükre felett sirályok köröznek, majd egy sűrke gém lassú szárnycsapásokkal suhan a szemközti félsziget lombjai közé.

9. kép

Jake vacsorát melegít. Bele-belekóstol az ételbe, csípős paprikát és petrezselymet vág. A felső szintről vitatkozás foszlányai töri meg a konyhai zajokat. Leteszi a kanalat, feszülten figyel.

- Akkor én elköltözöm - hallatszik Kriszta hangja
- Ha elmész, én is megyek, válaszol Linda keményen.
- És akkor mi lesz Jake-vel, ha itt hagyjuk egyedül? Mindent erre tett fel! Abba belepusztul!
- Felnőtt ember, - vág vissza Linda - fel tudja találni magát.
- Felnőtt? Álmodban él, te is tudod! Téged szeret, de magának sem meri kimondani! Sosem állnál ki érte!
- Te tartod sakkban, azért ragaszkodik még mindig hozzád! Vagyis szolgál téged! Mondja mérgesen Linda.
- Idióta, mi kell neked? Kell-e neked egyáltalán Jake? Válaszol kissé megjátszva magát Kriszta.
- Ne sajnáld, ha úgy bánsz vele, mint egy kutyával, mindig uralkodni akarsz, és másokat irányítani!
- Irányítani, ezt monddod? Akkor miért raktál tüket az ágyamba?
- Te megőrültél! Tüket?
- Igen. Ne tegyél úgy mintha nem tudnád! Csak dühöngeni tudsz, a fejed a falba verni, őrlöngeni, de Jake-t vállalni soha! Mert „mit szólnának az emberek!” Én nem vagyok már veled, félre álltam! Mindent csak suttyomban? Ő mégse egy Ken baba, akit ha akarsz bezársz egy dobozba, és ha akarod előveszed!
- Ken baba? De igen, azt hiszem az...egy Ken baba. Mondja Linda szinte már csak magának.

A lehallatszódo beszédet kutyaugatás, vicsorgás, vinnyogás nyomja el. Jake kiront a kertbe, látja, hogy a Picur, a foxi a diófánál egy macskát támad. A másik kutya mintha védeni próbálná, bele-belekap a foxi farába. a macska már a fogai között. Jake feldühödve rohan feléjük egy lapáttal a kezében:

- Ereszd el, te kis rohadék! Ezért fogadtalak be! Ereszd el! Ereszd el!

A lapátot eldobja, nekiesik a kutyának, felkapja, megrázza, a macska sebesülten kiesik a szájából, kirohan a kerítésen. Mire Jake visszaér Kriszta már tálal, Linda fent marad.

- Kész a kaja, gyere már le! - Kiált a kinti eseményektől még feldúlt Jake.

- Nem vagyok éhes. - Hallatszik fentről.

10. Kép

Jake gondolataiba merülve szomorúan az ablakon bámul kifelé, előtte a nyitva felejtett számítógép adatokat pörget. Kint zuhog az őszi eső, patakokban folyik a víz mindenfelé. Lefelé az utcán szemétszállító kisteherautó közeledik, meg megállva, a pocsolós gödröket kerülgetve. A kutyák vadul ugatnak. Az alsó szintről Kriszta kiált felfelé:

- Meg tudnád mondani, hány óra? - Jake nem reagál, mintha nem is hallaná.

- Hány óra, Jake? - A férfi összerezzen, mechanikusan visszakérdez:

- Hány óra?

- Jake, van neked fogalmad az időről? Az időt kérdeztem, érted?

11. Kép

Szűk konyha, mosatlan edények, Kiabálás, veszekedés foszlányai. Linda konok mozdulattal egy kék színű, jókora fazekat rak a gáztűzhelyre. A feldúlt arcú, torzonborz Jake kiabál.

- Akkor mond el, vagy mit tudom én... Mit akarsz a nyomorult életbe!

- Nem, ezt nem tehetem.

- Akkor mi a fene legyen, mi?

A Linda lesüti tekintetét. A férfi vadul megragadja, a nő szemében rémület. Jake a Linda arcához közel hajolva üvölti:

- Patt helyzet! Mindig csak patt helyzetet teremtesz! Gyűlölöm!

Linda hátrahőköl, és halkán, de határozottan vágja a szemébe:

- Te, te... te csak azokat tudod szeretni, akik beléd rúgnak.

12. kép

Krisztina mobilon hosszasan cseveg családtagjaival. Késő este van, tavasz. A nyitott ablakon egy csalogány éneke keveredik a szavak közé. Jake idegesen járkál fel-alá a dolgozószobában. Magában beszél, mintha reagálna az áthallatszódo telefonbeszélgetés töredékeire. Néha ingerülten a hajába túr, majd csüggedtem - talán arra várva, hogy elhangozzék valami - keze öklbeszorultsága kienged, karjait tehetetlen leereszti, cigit kotor elő, rágyújtana, de a silány minőségű gyufa nem akar lángra lobbanni. Hadarva, magának is alig hallhatóan, suttogva megszólal.

- Iszonyú ez a hihhi... Ha ezek beszélgetnek, hazudoznak, takargatnak, folyton azt hallani. - Igen, igen, aha, hihhi, hihhi
- Aztán megüti fülét egy mondat foszlány ismét.
- Anyuka, igazán te is feljöhetnél, van itt elég szoba. Hét év alatt egyszer se voltál nálunk! - Értem. (hosszas csönd) - Akkor majd papa, felhoz kocsiival...
- A férfiből most már félhangosan, de még elfojtva feltör.
- Papával nem jöhet! Világos! Megértetted, mikor mondd el végre legalább te, a kedves anyukádnak az igazat! Soha? Én nem tehetem, megígértem! Állandó képmutatás, hazudozás papának! Papa utál engem! Papa parancsol mindenkinek! Papától mindenki fél!

13. kép

Az egyik folyóparti bungaló konyhájában családi beszélgetés. Papa valamit taglal. A téma sem lényeges, bár egy másik városba való költözésről van benne szó. Papa dönt, úgy is. Anyuka közbeszól. Papa dühösen feleségére rivall:

- Fogod be a szád, ha én beszélek! Később megenyhülve átkarolja a görnyedten meghunyászkodó asszonyt.
- Az én kis fehér cselédem...

14. kép

Zivatar közeledik nyugat felől, az égbolt sötétszürke, villámok cikáznak, de a szél még nem érkezett meg, csak a távoli tompa moraj. Hárman vannak a szobában, Linda, Kriszta és Jake. Az ablak félig kinyitva.

- Nem igaz! Ilyen nincs! Csóválja idegesen a fejét a Jake.
- Anyámtól tudom, háromszázezer is eltűnt a kasszából. Áll fel a számítógéptől Linda. - Lehet, hogy az új haverjával kurvázták el, vagy az autóra kellett, mit tudom én hova lett a pénz. Julit pedig kiveszik a zeneiskolából, mert annyira lemaradt a többiektől, hogy már bejárni is szégyell!

Linda kimegy az előszobába egy kardigánért. Egyre erősödő mennydörgések.

- Naná, Papa pedig kétfélmillió kocsi lízingel! A lányának pedig egy használt zongorát se képes venni, egy... egy akármilyen pianínót se! Hogy fenében gyakoroljon Juli hangszer nélkül? Rajzoljon talán billentyűket egy rajzlapra?
- Mindig is ilyen szemét volt, de neked Jake, család kellett ugye! Fakad ki Kriszta. - Az apám egy agresszív vadállat! Állandóan vert engem! Anyám meg a gyávaság szobra! Amikor végre ráállt volna a válásra, a két kisebbik húgom könyörgött, ne hagyja el papát! Család? Nem hittél nekem! Megkaptad! Hát lett most családod!
- Igenis, azt szerettem volna, érted! Nem gondoltam volna apádról, hogy igaz, hogy ilyen! Egy... egy, szőrös-talpú!
- Egyszer, - jön vissza a szobába Linda, fanyar mosollyal - az iskolában két hülye megkért, hogy mutassam meg a talpam, hogy tényleg szőrös?

Jake-ből kitör a röhögés, indulatai kissé feloldódnak.

- És megmutattad? Na, lelövöm a gépeket, mielőtt idecsapna egy villám, már csak az kéne ide, meg az istenfasza gyülekezet!

- Erre most jól ráérezted. - Vág közbe Linda. - Mert Julit, a Gyüli gimnáziumába akarják beadni!

Hirtelen felkerekedik a viharos szél, a közelben lesújt egy villámnyaláb, hatalmas menydörgéssel. Jake és Kriszta együttes ereje, kell az ablak becsukásához, mert nincs kilincs a rozszant ablakkereten, a tolózárat egy favésővel, lökik alul - felül a helyére. Jake az ágy szélére telepszik, idegesen ringatja magát. Linda mellé ül és megfogja a kezét. Szóltalanul néznek, a jégeső veri az ablakot. Kriszta kimegy, rágyújt.

15. kép

Jake a félig leeresztet redőnyű ablaknál megfeszülten áll, hajába túr. Az ajtó nyitva, a másik helységben Linda vasalja ruháit. Krisztina kiugrik a hálóból, ahol már egyedül lakik.

- Miket beszélsz a húgomnak? Szeretni? Te olyat nem is tudsz! Nézd meg az ágyneműd! Nem szégyelled magad!

- Ha már olyan gonosz vagy, amilyen, legalább ne aláznád meg az embert! Nem járok máshoz, nem csajozok! De te, te Kriszta, akkor sem kellesz! Még az is jobb, mint veled! Nem vagyok impotens! Te hülye kurva! Várok! Bár ebből úgysem értesz semmit. Menj vissza ahhoz kis görényhez! Az való neked, az a buta, szerencsétlen faszkalap! De azt se bírtad elviselni, visszakunyeráltad magad! Menjél és kurjál vele megint! Neked van szégyellni valód!

- Én kunyeráltam? Te könyörögtél, hogy ne menjek el, mert akkor éhen halsz! Te féreg!

- Takarodj ki a szobámból, de gyorsan! Minden pénzem elfogyott! Most már éhen is halhatok! Kire költöttem mi? Vettem magamnak bármit? Szégyen, hogy ezt mondd! Itt minden a tietek! Nincs senkim rajtatok kívül. Hord el magad a sajátodba és ki ne gyere onnan! - Lökdösi kifelé Krisztinát az ajtón vadul.

- Mi van, meg akarsz ütni? Hát csak azt próbáld meg! Ne merj hozzám nyúlni! Ezt Kriszta már magán kívül ordítja.

- Ne üvöltözz! Csak tűnj már a szemem elől! Nem Papa vagyok érted! Nem foglak bántani, bárhogy is provokálsz! Aljas rohadék! Mindent tönkre teszel!

Linda idegesen leteszi a vasalót. Elindul lefelé a fürdőszobába.

- Már megint el fogok késni! Nem lehet azt kibírni, amit ti ketten műveltek! Kiabálja a mérgesen a lépcsőről.

- Te meg folyton vasalsz, a hajad mosod, mint aki nem normális, munka előtt, ahol úgyis koszos leszel! - Ordítja utána Jake kiakadva - Kinek akarsz ott tetszeni, mi?

A fürdőszoba ajtaja becsapódik, és már csak a zuhany csobogását hallani.

16. kép

Hajnalodik. Linda a számítógép klaviatúráján valamit ír. A nő hosszú hajába túr, idegesen

hátrasimítja. A monitoron egy fehér lap látszik, néhány kószá betűvel, a félig leeresztett redőnyön a fény különös mintát rajzol az asztalra. Idegesen rácsap a klaviatúrára, a kép eltűnik, csak villódzások látszanak. Kihúzza egy fiókot egy doboz cigarettát vesz elő, rágyújt. Felpattan, ekkor látjuk - először teljes életnagyságban, hosszú fekete szoknyát visel, ujjatlan inggel. Fel alá járkal a szobában, majd a redőny alatt kitekint a tájra. A táj részleteit látjuk ellenfényben. Majd a szoba belsejét a Linda szemszögéből. Távoli menydörgés hallatszik. Linda a hamutartóba teszi a csikket, nyugtalan, mozdulattal végigsimítja testét egészen a szoknyája széléig. Egész testében remegni kezd, visszarogy a számítógép előtti székre. Ráborul a klaviatúrára, zokogásban tör ki, könyökével leveri az asztal szélén levő kávéscsészét. (enyhén lassított felvétel) A pohárból a feketés folyadék a padlón szétterül. A félig leégett csikket felveszi, mélyet szippant belőle, majd lassan kiereszti a füstöt. Elnyomja a csikket. Egy nyitott hátizsák látszik a szoba szélén kilógó ruhadarabokkal. Megismétlődik az első kép, újra írni próbál, de végül becsukja a lapot, majd egy film jelenetét hívja be. A film jelenetéről, a Linda kisírt szemeire vált a nézőpont. Lassan lenyugszik, komor tekintettel mered maga elé, szemöldökét összehúzza, lassan feláll, a hátizsákhoz lép, beletömködi a kilógó ruhadarabokat. A felkapja a hátizsákot, a vállán átveti, a kijárat ajtóhoz lép, kezei a kilincsen. Ajtócsapódás, rohanó léptek hangja, majd a kertkapu csattanása hallatszik, miközben az üres szobát látjuk a felkelő nap fényében, a kép lassan a monitorra fókuszál, egyre közelebb a filmhez, végül pixelesen szétesik a kép.

17. kép

Szobabelső, rossz világítással a háttérben fehér íróasztal, komputerrel, képernyővédőként barokk festmények olvadnak egymásba. Jake imbolygó, görnyedt tartással ágya szélén egy vörös műanyagvödörbe hány. Az éjjeli szekrényen kiürült gyógyszeres-üvegek. Kriszta segíteni próbál neki.

- Linda! Lindal! Ne hagyj el! Nem, nem, nem akarom! - Ordít és okád tovább, egész teste beleremeg. Őrültként tekint Krisztinára néz: - El akarok tűnni, el ebből az átkozott világból érted! Oltsák már le a villanyokat! - Miért üldözted el?! Miért hoztál vissza az élebe?! Mindennél jobban szeretem, Istenem! Szeretem!...Érted! Nem akarok élni... Kriszta határozottan megragadja.
- Jake, ezt nem teheted, nem hagyhatsz itt!
- De, de! Mennem kell, mennem, el innét! - Ezt már majdnem sikítja, megpróbál felegyenesedni, visszarogytában dühödten az éjjeli szekrénybe rúg, ajtaja meghasad.

18. Számozatlan kép

Brian Eno, I Dormienti (Szunnyadó) kompozíciója szól. Sötét van. Kéz nyúl a kilincshez, az ajtó kinyílik, a halovány fényben lesoványodott férfitest szinte settenkedve kilép az előszobába, arcán riadalom. Ruhája a padlón szanaszét. Egy macska dörgölőzik Jake csupasz lábához.

19. kép

Éjszaka. A ház előtti kert. Tompa azonosíthatatlan morajlás hallatszik. A diófa árnyéka kísérteties mintákat rajzol a gyepre. Jake kilép az ajtón, szeméből ömlik a könny, térdre rogy, de még nem szakad ki belőle a sírás. A csillagos égre emeli tekintetét, kezeit összekulcsolva arccal egészen a földre borul. Percekig így marad, egyre jobban remeg, vállalai rázkódnak, majd felpillant újra a csillagos égre, suttogva ejti ki a szavakat: - Drága, kicsi, gyémántom! Mire a harmadik szónak végére ér már nem ura önmagának. Hangosan tör fel belőle a kétségbeesett zokogás.

20. kép

Jake fektében testéhez kap, azokhoz a helyekhez, ahol a rákos daganatok burjánoznak tökélyel. Az ablakon túl a lemenő nap fénye, a kertet varázslatos színekbe öltözteti, tücskök ciripelnek a nyár múltó mámorában. Tudja túlélési esélyei a nullával egyenlők. Feltámasztja a fejét egy párnával, hogy lássa ezt a hanyatló varázst, ahogy lassan elszíneződnek a lombok, sötétségbe burkolva mindent. Nem a félelem, hanem a remény kínozza leginkább. Talán Linda holnap fogja meggondolni magát, holnap majd egészen biztosan felhívja és sírós hangon belemondja a mágikus szót, ugyanazt, mint azon a nap, amikor elhagyta. – Szeretlek. Fálnak fordítja a fejét, és halkán - mintha már valóban elhangzott volna az, amire annyira vágyott - egészen alig hallhatóan suttogja:

- Én is. A párnát átöleli képzelete. Érzi betegsége nem véletlen. Így kell elmennie a világból, gyötrődve, vigasztalan, úgy ahogy élt. De talán az utolsó pillanatok szépek lesznek. Feldereng előtte, amikor eszelős pánikrohamot kapott és őrzöngve törte zúzta a körülötte levő tárgyait, tépte szét könyveit, mindent, amit csak ért. Mindentől szabadulni akart, amihez eddig ragaszkodott, megbolondította, megrontotta majd elválasztotta Lindától, ezek a tárgyak az okai, ezek a könyvek, poharak, bútorok tehetnek mindenről.

21. kép

Esti órák augusztus vége. A vasútállomás kihalt várótermében dermesztő csönd. Por szítál a ferdén bevilágító neon-fénysávba. Jake zsebébe süllyeszteti kezét, majd kiüríti a zsebpiszkot a csikkekkel teleszórt piszkos sakktábla kövezetre. A halovány derengésben a falon néhány obszcén falfirka és trágár mondatok rajzolódnak ki. Balra pillant. Ekkor veszi észre a táskát a pad mellett a földön. Ahogy közelebb lép látja: nem is táska, hanem női retikül. Rózsaszínű, türkiz-zöldszegélyezéssel, kopott sárgaréz csattal. A vállszíj is türkiz-zöld színű. Megfordul és abban a pillanatban egy robogó vonat hangja és a végtelen hosszú szerelvény látványa dermeszti meg az idő horizontját. A kocsik végelláthatatlanul gördülnek egymás után, kivilágított kupéablakok mögött nem ül senki. Aztán hirtelen újra csend. Távozni készül, de mintha egy sóhajtás hallatszott volna a retikül irányából. Mély és szomorú női sóhaj. - Nem, ez nem lehet, - gondolja. Nincs itt senki.

22. kép

Késő éjjel. Az ablakon néhány éjjeli bogár vergődik bejutást remélve a fénybe. Jake ujjai a komputer klaviatúráján kopognak. A férfi kezei remegnek, néha mellé üt. Nem érdekli, akárha lenne címzettje az írásnak, aki ismeri őt, és ez nem zavarja. Aztán a szintetizátorhoz ül, bekapcsolja. Iszik néhány kortyot egy műanyag palackból. Tördeli ujjait, mintha tornamutatványra készülődne a szeren. Belecsap a billentyűkbe, a hangok teljesen betöltik a

szobát. A kép kifordul magából, szinte megpördül, különféle nézőpontokból, - hol az ablakon keresztül, a vergődő bogarakkal, - hol a háttérben a billentyűk fölé hajló Jake.

23. kép

Krisztina mélyen alszik, Jake felöltözve fel alá járkál, a hálószobában, erőt gyűjt. Ömlik róla a veríték. Leül az ágy szélére, a lányt gyöngéden megsimogatja. Aztán Linda jut eszébe, elhomályosul tekintete. Az izzadságcseppek homlokáról beleszorognak a szemébe. Megrázkódik. A veríték könnyekkel keveredik. Hirtelen mozdulattal átkarolja Krisztát, magához akarja szorítani. A féllalomban levő nő ingerülten Jake pillant.

- Tűnj már ki a szobámból! A kurva anyád! Már aludni se hagyod az embert!
- Már dél felé jár, gondoltam felébrezhetlek, rosszul vagyok. de ezt többé ne merd mondani, az én anyám minden volt, csak nem kurva! Dadogja pánikban. Jake teljes testében reszket, cigarettát sodor, rágyújt, visszaül Kriszta ágyára. Újra próbálkozik. A homályos ablak mögött a diófa kopasz ágai a ködbe kapaszkodnak. Reszkető kezében a füstölgő cigaretta.
- Takarodj már! Igyál valamit, menj le kocsmába, vagy ahova akarsz! Förméd rá Kriszta.
- Alszom, Aludni karok érted? Addig, amíg akarok! Ha nem hagysz békén megjárom!
- Én mindig megjárom. Suttogja egészen halkán.
- Én jártam meg érted! Egy idiótával kell élnem, aki a hógomba szerelmes.
- Igen szeretem, - ezen a rohadt világon a legjobban. Te hoztál össze minket, nem emlékszel, vagy nem akarsz emlékezni! Miért üldözted el, miért van benned ennyi gyűlölet?
- Na most már hagyjál, mert baj lesz. Ne szólj hozzám! Aludni fogok, ha kell délutánig. Nem akarok beszélni, és ha nem fogod be, elmegyek valahová, ahol kialudhatom magam!

Jake felhúzza dzsekije cipzárját egészen a nyakáig.

- Megyek. Ne aggódj, megyek. Már egész testében remeg. Kirobbanna belőle valami, de elfojtja. A szégyen legyőzi büszkeségének megmaradt töredékét. Kilép a szobából a sírás fojtogatja.
- Linda! Suttogja magában, - Linda gyere vissza, kérlek!

24. kép

- Nincs szép halál. Legalább is nekem nem lesz. Gondolta Jake.
- Az, hogy elmegy az ember valahova, az ismeretlenbe, abban semmi szép nincs. Nem foghatja majd Linda kezét, halála óráján. Nem is fog tudni róla. . Soha többé nem lesz tiéd, akit elveszítettél. Vagy Isten tudja. Szeretem, és lehet nincs már többé jelentése számára. Persze élő halottként is lehet emlékezni, vegetálni. Bevallom hibáztam, bűnös vagyok. - Jake a monitorra néz, legörbíti szája sarkát.
- Csináljátok már, ti rohadt sejtek! Csináljátok! Nem kérek kegyelmet!

Jake-nek folyamatosan Linda járt eszébe. Nyomasztó önvád gyötörte, ami egy percig se hagyta nyugton. A kórházi ágyon hanyatt fekvve, plafonra szegezett tekintete beázás foltok és repedések kifürkészhetetlen ábráit pásztázta.

- Tönkretettem. Tönkretettem mindent. Most fizetnem kell. De vajon ez a „fizetség” jóváteheti azokat a dolgokat, amiket indulatában, fölényének biztos tudatában korábban elkövetett? Egy

fiatal romlatlan lány!

Aztán egy kesernyés mosoly suhant át egy pillanatra arcán.

– Még hogy romlatlan...na hagyjuk...A világ romlottsága persze! Nem, egyáltalán nem! Linda nem volt romlatlan csak szűz! De mentség ez vajon?

A romlottság egy másik dimenziója, áthatolt már Lindán is. Jake szeretne volna romlatlannak látni egy igazi gyémántnak, ajándéknak élete felén túl. A tisztaság utáni vágy illúziója - milyen anakronisztikus...mennyire elavult...korszellem idegen...

- A gyávaság a legrútabb bűn – idéződőtt fel benne egy mondat.

- Gyávák voltunk mindketten, és én türelmetlen, cinikus és gonosz! Drága kis Lindám!

Emlékszem mindenre, és ez elől nincs menedék, sem mentség. Uramisten, micsoda sötét erők!

A nyugtatók tompa kábulatban tartották Jake-et, de ez a kábulat nem enyhítette belső gyötrelmét. Több mint két év telt már el azóta. Két öngyilkossági kísérleten már túl volt. A második csaknem sikerült. Halálugrás. Több mint 10 órán átfeküdt, kihűlő testtel, vérbe fagyva házának alsó szintjén, míg rátaláltak.

- „A mennydörgés döngeti a gótikus hegyeket” jutott eszébe egy vers egy mondata, majd összerázkódott. - De mitől félhettem, annyira? – tette fel magában Jake. – Linda nem normális, mit is akarhat egy tizenkilenc éves lány, egy nála harminc évvel idősebb férfitől? Kész örület! Ráadásul a nővérevel járt, aki Lindánál csak három évvel volt idősebb.

Jake emlékezetében felvillant, ahogy néhány nappal megismerkedés után, biciklívázon vitte át Lindát a másik lakásába éjszakára aludni. Vigyázott nehogy véletlenül is tekerés közben Linda formás fenekéhez, combjához érjen.

Záró képek

(ugyanaz, mint az eleje, de fordított sorrendben)

Fűvel benőtt, elhanyagolt terület, a távolban a szürkés víztükrön táncol az augusztusi napfény.

Egy kasza pengéje a gyomot hasítja. A penge a talajba fúródik, nem gyakorlott kéz tarthatja.

Nagy nehezen kirángatja a beszorult kaszapengét, másik kezével letörli verítékes homlokát ez a meghatározhatatlan korú, barna hajú férfi.

A karosszékéből váratlan felpattan a hosszú hajú nő, a férfi ágyára borul. Csak lélegzetüket hallani.

- Vigyázz! Suttogja a férfi. Hangja töredezett, mégis gyöngédéggel teli.

- Fáj. Lágyan a hajjal teljesen elfedett Lindát akarja kicsit arrébb mozdítani. De a nő nem enged.

- Nekem is fáj! Tör fel a a kissé sírós hang. Jake reszkető keze végigsimítja.

Ketten látszanak, az ágyra borult nő, és a semmibe meredő férfi. Kezüik, ahogy kotorásznak egymás felé.

Vége

